

Знати: Букви А, У, О, И

Писати: Букву А написати по 2 рядочки в зошиті

Завдання для батьків:

Любіть своїх дітей більше за все на світі,
Адже вони – це щастя на землі
Маленькі янголи – веселі наші діти,
Вони найкраще, що ми маємо в житті
І навіть якщо десь вони пустують,
Не слухають дорослих, вередують,
Не варто їх сварити чи кричати,
А краще пояснити й обійняти
Вони ж лише ступають перші кроки
Їм все цікаво, стільки запитань,

В них будуть ще в житті свої уроки
Дозвольте їм ступати без вагань,
І з кожным днем ставатимуть все старші,
Садочок, школа, потім інститут,
Одруження, робота, власні діти,
У кожного в житті є свій маршрут,
Цінують кожен день, що поруч з ними
І березить кожную щасливу мить!
Робота не замінить вам дитину
А час дитинства швидко пробіжить

... і почитати казочку

Казочка про звуки, букви і дівчинку

У темному-темному лісі жила дівчинка. Ох, як їй було сумно! Друзів нема, сама у лісі, темному-претемному, ще й писати і читати не вмів. А хто пише і читає, в того в голівці сонечко сяє. А чому вона опинилась сама в лісі? – питаєте ви. А тому, що сама так захотіла. Вирішила, бачте, що друзів їй не треба, вчитися вона не хоче, а в лісі їй буде добре: ніхто порад не даватиме і вчитись не треба. Швидко зрозуміла дівчинка, що гірко помилилася, але соромно додому вертатися і у всьому зізнаватися. Сіла на пеньочку та й голосить:

А-а-а – яка я була мала-а!

О-о-о – та ж вдома так добре було-о!

И-и-и – що ж тепер робити-и?

У-у-у – більше так не буду-у!

Е-е-е – чи хтось чує мене-е?

І-і-і – допоможіть мені-і!

Так плакала-ридала бідна дівчинка, що навіть звірятам і пташеняткам, деревцям і кущикам, квіточкам і травичці стало шкода дівчинку. І от Вітерець придумав, як дівчинку втішити. Він придумав невидимі голоси-звуки.

– Ти нас кликала, і ми прийшли! – раптом почула дівчинка.

– Я нікого не кликала, – здивувалася дівчинка.

– Як так, ти нас погукала: а-а-а, о-о-о, и-и-и, у-у-у, е-е-е, і-і-і.

– Ми – звуки. Нас не можна побачити, можна лише почути. Нас запросив Вітерець. Ти його теж не бачиш, але відчуваєш та іноді чуєш, коли він свистить чи гуде. Вітерець теж хоче тобі допомогти, як і ми.

– Але ж я вас не бачу, то як я знатиму, куди мені йти і що робити?

– Не переживай, зараз ти побачиш букви, які ми позначаємо. Скажи “А”.

Дівчинка повторила “А”, і на галявині з’явилася ось така буква А, усміхнулася до дівчинки і подала їй ручку.

– Мене, букву А, ти можеш побачити і написати. Правда ж, я гарна? – промовила літера А.

Так дівчинка промовляла голосні звуки, і на галявині по черзі з’являлися букви. Який звук дівчинка скаже, таку букву й побачить і радісно подасть їй руку. І навколо неї стали усі букви, що позначають голосні звуки.

Весело стало дівчинці. І ліс посвітлішав, і пташки заспівали, і квіточки запахли, і сонечко засвітило ясніше, бо букви повели дівчинку додому.

А вдома вона вмилася, вдягнулася гарно, зачесала кіски, взяла портфеліка і разом з буквами пішла до школи. І відтоді стала працюютою, а в голівці їй світило сонечко – розум.

Намалювала Валерія Юдіна

Журнал «Ангелятова наука» №1, 2010 р.

